

ІСТОРІЇ З ФЛЕРОМ ВЕСНИ І КОХАННЯ

Це місто дощів, барвистих парасольок, веселкового намиста в небі після зливи, хрестатих шпилів соборів, смачних пляцків, нерівної бруківки, розхристаного неба та нескінченної весни. Весна у Львові гонорова, завжди на високих підборах, у віночку з морелькового квіту, носить темні окуляри навіть у похмуру погоду, п'є лише білу каву, має пристрасть до романсів, незбагненну любов до капелюшків, білих-чорних-червоних-бузкових рукавичок, панчішок з мережею, черлених коралів, єдвабної білизни, надто тугих корсетів, а також до львівських батарей. Вона завжди молода душою, мешкає в старій чорній кам'яниці десь на площі Ринок, дружить із пані (собою), яка живе на фронтоні етнографічного музею, приятелює зі старим львівським левом, що полюбляє спати біля Порохової вежі, і закохана в талант Никифора Дровняка, тому часто сидить з ним на лавочці в скверіку коло Домініканського собору та годує голубів. Не вірите? Тоді приїжджайте до Львова, прочитайте збірку цих дуже львівських оповідань, і ви зрозумієте, що все це правда і весна у Львові пахне зливами, вишнями та любов'ю.

Дара Корній

І що б, здавалося, можна писати про дощі? Аж ні, у тих дощах львівських стільки скарбів: свіжих, гарних, як цвітіння вишні, почуттів, щирого дива — наче в душу розкритої квітки зазираєш і завмираєш зачудовано, бо відкривається тобі проста і красива аксіома щастя. . . Хочете її пізнати? Читайте — і хай розквітне ваша душа!

Любов Долик

Романтичне місто, романтичний настрій, солодкі розмови про любов із присмаком стиглих вишень на вустах — ось те, що вас огорне в цій книжці. Вона не така традиційна, як «Львів. (маколики. Різдво)», але так само по-львівськи пристрасна, як «Львів. Кава. Любов». Грім серед ясного неба розріже навіл усі сподівання закоханих і смачно залле густим дощем розчарування та нової надії. Адже то лише початок цікавої і тривалої історії в оповіданнях про старовинне місто невичерпних таємниць.

Ніка Нікалео

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-2552-7

9 786171 122552 7

Дара Корній • Алла Рогашко • Ніка Нікалео • Анна Хома
Тетяна Белімова • Любов Долик • Наталія Лапіна
Світлана Горбань • Анастасія Нікуліна • Наталка Ліщинська

Львів Вишні Дощі

Львів Вишні Дощі

Дара Корній • Алла Рогашко

Ніка Нікалео • Анна Хома

Тетяна Белімова • Любов Долик

Наталія Лапіна • Світлана Горбань

Анастасія Нікуліна

Наталка Ліщинська

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ЧИТАННЯ

Збірка

Дара Корній

Алла Рогашко

Ніка Нікалео

Анна Хома

Тетяна Белімова

Любов Долик

Наталя Лапіна

Світлана Горбань

Анастасія Нікуліна

Наталка Ліщинська

Любов Вишні Дошці

збірка

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
Л89

Жодну з частин цього видання не можна
копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Летеринг Євген Сніжовий

Львів. Вишні. Дощі : збірка / укл. і передм. Н. Нікалео. — Харків :
Л89 Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 192 с. Міст. авт.:
Дара Корній, Алла Рогашко, Ніка Нікалео, Анна Хома, Тетяна Белімова,
Любов Долик, Наталя Лапіна, Світлана Горбань, Анастасія Нікуліна,
Наталка Ліщинська.

ISBN 978-617-12-2552-7

Нова збірка від улюблених авторів — про неймовірне кохання і красу весняного Львова. Коли природа пробуджується після зимового сну, люди переживають разом з нею: повороти долі, несподівані зустрічі, нові відчуття... Дощі розказують старій бруківці підслухані на небі думки та побачені на землі історії про жагучу пристрасть; вони захлинаються від обурення, оповідаючи про зраду й підлість. Знайте, що особливі львівські вишні-морелі теж мають душу. Вони творять дива, поєднуючи людські долі!

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)

- © Хідченко В. О., укладання, 2017
- © DepositPhotos.com / Denira, bhofack2, Dr.PAS, elenathewise, germanopoli, обкладинка, 2017
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

ISBN 978-617-12-2552-7

Дякую кожному з вас, хто читає ці рядки, перед тим залюбившись у наші попередні збірки. Дякую редакторам і видавництву КСД за те, що повірили в задум «Львів. Кава. Любов», а згодом у «Львів. Смаколики. Різдво» і так красиво та грамотно з різних позицій, не лише літературної, його втілили. Окрилені успіхом попередніх видань, автори вирішили писати й далі, за що їм теж уклінно дякую!

Життя вельми пришвидшилося у наш час — ми встигаємо зробити купу справ, про які у минулому навіть не можна було й мріяти. Ми постійно поспішаємо, біжимо й не встигаємо: вчасно подякувати, де треба — всміхнутися, сказати добре слово або просто не бовкнути щось, коли можна було й промовчати, якби був час подумати. Перевага книги — у ній завжди є місце і час. У ній завжди можна знайти ту зайву хвилину, і навіть годину, і день, коли зупинишся, подумаєш, проаналізуєш, відчуєш до найглибшої западинки свого ества і зрозумієш суть того чи іншого явища, повз яке проходиш-пробігаєш у реальності.

Даремно закидати тому, хто живе і творить у Львові, що він ним захоплений. Натомість усі, хто бував у місті Лева, а найбільше ті, хто тут живе, знають про його єдину ваду. І це не бруківка, яка радше додає йому особливості й вишуканості, і не подекуди обшарпані фасади будинків, які й у Римі на кожному кроці. Це банальність, яка зробила б його ідеальним, та мудра природа зберігає баланс. Місто позбавлене великої водойми. Навіть маленького потічка немає поблизу. І влітку, коли спека душить і виснажує, вичавлює бадьорість і ранковий запал, то

мрієш про море, про прохолоду тіні, про краплинку дощу, ковток води, соку або кави глясе — знову ж, місцевий винахід... Та Львів вабить і чарує будь-коли, будь-кого, а особливо його творчих мешканців, тому на цих сторінках ви знову зустрінетеся з улюбленими авторами, які знають, чим притягує місто. А також познайомитеся з новими, твори яких, сподіваюся, теж припадуть вам до душі. Бо кожен з нас вкладає часточку себе у те, що пише.

Наша нова колективна праця цього разу не просто оспівує красу і неповторність Львова, вона знайомить з особливою львівською говіркою, особливими назвами, які так різняться від загальноновживаних по Україні. Усім відомі абрикоси-морелі у Львові трансформувалися у вишні-морелі. Назва, яка зазвичай пов'язується з абрикосами, у Львові асоціюється із солодкими, м'ясистими плодами абсолютно неймовірного гематитового кольору. І мало кому відомо, що розмножилися вони з садів пана Ернеста Кортума, губернського радника, який заклав їх ще за часів Австро-Угорщини. Принаймні так говорить давня легенда. Це місце — Кортумова гора на Клепарові — багате на історичні події та знакові імена. Але саме морелі — ягоди кохання — привернули нашу увагу своєю оригінальністю у назві, що так пахне суто львівським ароматом і смаком.

Тож приємного вам занурення у «Львів. Вишні. Дощі», бо який же Львів без дощу?

*Щиро ваша,
Ніка Нікалео*

Дара Корній

~ Львівські зливи ~

Дощ не просто падав з неба, він опустив на львівську бруківку свою важку сіру завісу і не поспішав її забирати. Оксана притупилася щогою до стіни кам'яниці, вкотре пошкодувавши, що не прихопила з собою парасольку. Її, не львів'янку, попереджали, що навіть коли за вікном розкішна безхмарна та безвітряна погода, не варто піддаватися омані. Все може за мить перемінитися. Бо зараз початок травня — на часі сезон дощів. До того ж це Львів, де сезон дощів триває ледь не цілорічно.

А яке веселе та миле вранці було сонце! У небі — й натяку на хмаринки. Бодай однієї, найзухвалішої, не видко. Не послухалася, парасолі не взяла. І маєш — уже вдруге за день. Перша злива застала її в кав'ярні, і навіть приємно було спостерігати з вікна, як шаленіє негода, як змоклі перехожі поспішають заховатися від дощу під дахівками будинків, застрибуючи в під'їзди, забігаючи у крамнички та кнайпочки.

Львів — місто, яке вміє закохати в себе з перших звуків. Навіть якщо ти лишень слухаєш оповіді про нього. Оксану

на це побачення зі Львовом привело кохання. Точніше, її закохане серденько. Досі закохане. Закохане в чоловіка, у львів'янина, який тут живе і ніколи не стане рідним. Тому що так склалися обставини. Як він красиво говорив про своє місто! І з кожною оповіддю росло відчуття, що вона таки мусить його побачити, цей легендарний Львів, мусить пройтися старими вуличками, вимощеними бруківкою, послухати, як доладно та мелодійно звучать дерев'яні сходи в старих кам'яницях, вдихнути аромату щойно змеленої кави на площі Ринок, зійти на Високий Замок, видряпатися на оглядовий майданчик Ратуші чи храму Ельжбети, поблукати старими скверами, Стрийським парком, ветхими церквами, модними кав'ярнями і, можливо, музеями, якщо, звісно, на це вистачить часу...

Оксана завжди себе вважала домашньою кішечкою, яка від власного обійстя відходить ненадовго, лишень для того, щоб переконатися — вдома все ж найкраще. За все своє життя далі Гайсина дівчина майже не виїжджала. Поїздки на сесію до Вінниці не рахувалися. Оксана навчалася на заочному у Вінницькому кооперативному інституті та двічі на рік по тижню бувала там. Місто їй здавалося затишним, тихим, спокійним, неквапливим. Зелені парки, широкі вулиці, вимучений людьми та літами Південний Буг робили його дуже комфортним для проживання. Цим Вінниця нічим не відрізнялася від її рідного Гайсина. Хіба що вдома галасу менше, машини мчать не так шалено, будинки не такі високі, люди простіші і повітря набагато чистіше. Музеї та театри вони з одноклассниками обійшли ще в першу сесію. Чогось такого, щоб повторити ці походеньки, Оксана не побачила. Може, тому, що не вважала себе ані знавцем та поціновувачем історії, ані великим театролюбом. Тому

вислів «всюди добре, а вдома найкраще» ще раз утвердився в Оксаниній голові як аксіома. І коли одного разу їй запропонували мандрівку в Хмельницький, «туди-назад» — подивитися місто, людей-музеї-церкви і так далі, вона відмовилася. Вдома таки почувалася найліпше. І раптом оце сама себе здивувала. І маму здивувала, і навіть свого працедавця. Віктор Олегович звів угору свої кошлаті брови та прогудів: «Відпустити тебе у Львів? Куди-куди? Ого! Звичайно, їдь. Бо наступного разу з твоїми темпами років десять чекати доведеться».

Василь з'явився в її житті наче випадково. Але чому тоді, щойно він зайшов у вузькі двері крамнички, де вона працювала, серце забилося часто-часто й усмішка сама собою приклеїлася до вуст? Вона цього не знала. Вчені кажуть, що виною всьому феромони. Такі маленькі біологічно активні речовини, що їх виділяють усі на світі живі організми. Одні феромони нас притягують, інші — відштовхують. Тож недарма є люди, які без слів, а просто зовнішньо нас ваблять. Навіть якщо ми знаємо про них якісь ганебні речі. А є й такі, що відштовхують навіть тоді, коли вчинки їхні найблагородніші.

На першому поверсі торговельного центру, де Оксана працювала і який всенький належав її шефові Віктору Олеговичу, місцевому магнату, містилася крихітна кав'ярня. Там і справді варили добру каву. Може, тому, що власник був справжнім турком і знався на каві, а може, тому, що це робила машинка, а той, хто працював за нею, все виконував чітко за інструкцією. Оксана не дуже розуміла палку любов деяких містян до цього смоляного гіркого трунку. Та хоч як там було, але до кав'ярні з усього міста стікалися любителі пахучого напою й аншлаг був беззмінним, особливо в обідню пору.

Саме під час обідньої перерви у двері її крамнички увійшов високий, стрункий, чорнявий юнак. Був убраний у зелену спецівку, з кишень стирчали робочі рукавиці. У кожній руці тримав по горнятку кави. Одне поставив перед Оксаною, по-змовницьки підморгнув і проказав:

— Мене звати Василь. Так сі стало, дорога... — зробив паузу, уважно прочитав ім'я на її бейджику і продовжив: — Тож, чарівна Ксеню, давайте знайомитися. І почнемо, мабуть, з кави.

Ось так вони познайомилися. Унизу, в кав'ярні, всі столики, звісно, були зайняті. І приятель Василя від кави відмовився, бо що то за задоволення — пити каву стоячи та похапцем. Тож Василь повештався торговим центром у пошуках якогось приємного місця, де спокійно можна помедитувати та випити каву. І знайшов. Розговорилися. Василь — львів'янин, і в Гайсині, разом із бригадою свого вуйка Ростика, буде готельний комплекс для її шефа.

— А ви знаєте, Ксеню, — несподівано Оксані сподобалося, що хлопець так її називає. — А каву пити Європу навчив українець. Не вірите? Бігме, не дурю. Думаю, що про Юрія Кульчицького, українського шляхтича та австрійського дипломата, ви чули? Не чули? О, то я вам розповім. Давно то було. Ще в XVII столітті у Відні. Хлопака з Самбірщини, Юрко Кульчицький, тоді трішки підсобив віденцям у війні. Допоміг зняти облогу з міста. Кажуть, що під час облоги Відня турками, коли ситуація в місті загострилася, почалися хвороби й не вистачало харчів, то Юрій Кульчицький зголосився пробратися через табір турків, щоб зв'язатися з герцогом Лотаринзьким Карлом V та попросити про допомогу. Мудрий був чолові'яга, знав багато різних мов, у тому числі й турецьку. Перебраний на турецького купця, разом зі слугою-сербом пізнього вересневого вечора через одну з захід-

них брам міста вирушив у подорож. І, знаєте, яке дивацтво з ними трафилось? Прикра дощова погода. Тобто це не дивацтво, але звідси все почалося. Бо турецький ага, побачивши, як вони змокли, чемно запросив їх до свого шатра обсохнути. Під час розмови вони наплели нісенітниць про те, що нібито торгують виноградом, і їм повірили. І навіть більше — ага розповів мандрівникам, як уникнути пасток та небезпек. Звісно, він пригостив їх кавою. Напій Кульчицькому дуже сподобався. Ага радо поділився секретами його приготування. На ранок мандрівники вирушили далі в дорогу. В результаті все вдалося. Відень було врятовано. А вдячні містяни визнали Кульчицького героєм. Міська рада нагородила Юрія Кульчицького чималою сумою грошей, подарувала будинок, відзначила його подвиг срібною медаллю. А із трофеїв, здобутих у турків, Кульчицькому віддали 300 мішків кави, знайдених у захопленому таборі паші Кари Мустафи. Пан Кульчицький доволі просто розпочинав свій кавовий бізнес. Він варив напій та розносив його вулицями Відня, пропонуючи всім охочим. Правду кажучи, спочатку цей божественний напій не дуже подобався містянам, бо від тої гіркоти їм сльози з очей текли. Як уже вони кривили пички! Аж поки підприємливий галичанин не здогадався класти до напою цукор чи забілювати його вершками або молоком. І до сьогодні у нас у Львові люблять приказувати: «Цукор зробить каву не-смачною, якщо забудеш його туди покласти». Згодом Юрій Кульчицький відкрив у Відні першу кав'ярню «Під синьою пляшкою». З часом вона перетворилася на найвідомішу в місті. Колориту кав'ярні додавало те, що пан Кульчицький і його обслуга були зодягнені у турецьке вбрання. То що, приїдете, Ксеню, до Львова на каву? Поп'ємо з вами отої самої віденської кави, за рецептом

самого Кульчицького, і посидимо у його товаристві. Не вірите? Та я про пам'ятник. Його у Львові тому пану поставили. Із вдячності за каву.

Василь повадився з Оксаною як давній приятель. Обідня пора, кава, гарна історія і тільки... За тиждень Оксана почала зникати до постаті молодика в обідню пору. Василь був фантастичним оповідачем. І дякуючи цьому Львів поступово ставав якщо не рідним, то дуже-дуже близьким — точно. Одного дня вона несподівано познайомилася навіть з бригадиром Василя, тим самим вуйком Ростиком. Пан Ростик шукав шефа, а Василь у той час звично пив коло Оксани свою каву. Чолов'яга здивовано витріщився на дівчину:

— О, на, маєш! Я Віктора Олеговича шукав, а Василя Невтухату знайшов. Холера! Він тут кавусю попиває, а мені каже, що має обідню прогулянку. То ти місцевих дівчат зваблюєш, голубе?

Бригадир рентгеном прошив Оксану. Та зашарілася. Василь невдоволено процідив крізь зуби:

— Ну, і що не так, вуйку? То Оксана — моя місцева знайома. Гарна і розумна дівчина. Ми розмовляємо, розумієте? Я її не зваблюю. І не думав. І що ви всі від мене хочете? Мати виховує, батько нотації читає, тепер от ви. Наче з немовлям, чесне слово.

Василь сердито поставив горня на прилавок і вийшов швидким кроком з крамниці.

— Ой, вибачте, — пролепетала невпопад Оксана.

— А ви тут до чого? Він мій небіж, рідня. Син моєї сестри, от і няньчуся тепер, соплі підтираю. Непоганий хлопечко, трохи з птахом, правда, в голові. Але будьте обережною з ним, Оксано. Ви — гарна дівчина. Не закохайтесь. Баламут. Вам тут жити, а він — перекотиполе. Завтра — тут, післязавтра у Варшаві чи Відні.

Оксана змовчала. Вона, напевне, не все знала про Василя. Баламут, перекотиполе, Відень, Варшава, районний Гайсин? Така дивна географія мандрів. А як дізнатися більше, якщо він не розповідає? Згідливо кивнула до чоловіка і втупила очі в горнятко. Можливо, вуйко і розповів би Оксані більше про Василя, та до крамниці увійшов новий покупець і дівчина подалася його обслуговувати.

Після цього випадку Василь на тиждень зник. Потім не було Оксани — мала вихідні. Дівчина встигла скучити і за Василем, і за його розмовами, і навіть за кавою. З'явився Василь після її вихідних, з кавою в руках та з гарним настроєм на додачу. А настрою додавала нова цікава бувальщина про Львів. Цього разу про унікальну каплицю Боїмів, котра розташована у самому серці Львова.

— Коли дивишся на неї, Ксеню, то таке відчуття, наче традиційну каплицю вивернули й іконостас опинився назовні. Бо фасад повністю вкритий різьбою, внизу леви з кляпами кілець у мордах, вигадливі квіти, а на вершечку сидить на якомусь ослінчику зажурений Христос. Львівські легенди стверджують, що родина Боїмів могла підземним ходом дістатися зі свого помешкання на Староєврейській вулиці до каплиці.

Того вечора, крім історії про каплицю Боїмів та вечірньої, а не обідньої кави, Оксана від Василя отримала ще два подарунки — маленький букетик волошок, який хлопець весь час тримав під сорочкою і вручив Оксані, вже коли вони прощалися, та несміливий поцілунок в губи і слова: «Пробач за все. Такі, як ти, вартують справжнього»...

Вона промовчала. Стояла зацікавлена та приголомшена. Хто вона для нього? Хто? І за що вона має пробачити? За те, чого не було? За те, що, не хочючи, викликав у її серці щемку хвилю?

Ось так минуло літо. В приємному товаристві, за розмовами, в очікуванні більшого... Того більшого так прагло юне серденько дівчини, але так і не дочекалося.

Василь як з'явився у її житті, так і роз'явився. Зник. Після першого вересня він просто перестав приходити. Не було ані прощань, ані обіцянок — нічого. Вона знала від шефа, що готель ще не добудований, хоча деякі робітники змушені були припинити роботу. Здебільшого студенти. Василь не був студентом, Оксана це знала. Але яка б причина його не гнала з Гайсина, вона була вагомішою, аніж Оксана. В той останній вечір — то завтра з'ясується, що він був останнім, — говорили про неї. Вона чи не вперше розповіла комусь чужому сумну історію власного життя. Її тато з мамою познайомилися ще у дитячому будинку. Вони були сиротами. Закохалися. Потім з'ясувалося, що в тата є родина. Є сестра і брат, купа різних родичів. А він — пізня дитина. І от коли батьків позбавили батьківських прав, то чомусь ніхто не захотів дрібноту брати до себе. Тож батько майже не признавав своїх родичів. Не зміг пробачити зради. Вперше і востаннє Оксана бачила їх на похороні батька. Ті чужі люди вдавано сумно хустинками витирали сухі очі та шморгали сухими носами. Мали вигляд несправжніх, бутафорних, і Оксана дуже швидко про них забула.

Тато помер уві сні. У нього завжди було хворе серце. Він народився з цією патологією. Лікарі казали, що то вже диво — дожити з таким серцем до сорока років. Тато пропрацював усе своє життя чоботарем. Не пив, не курих, любив тільки свою родину. А родина любила його. У нього завжди був легкий усміх на вустах. Він не вмів сваритися. Він не лаявся. Він був таким лагідним, як весняне сонце. Тому і не дивно, що Оксана по-справжньому любила свого тата. Вона пишалася ним. Нехай не така благо-

родна у нього професія, але він справжній чоловік. Він поважає свою дружину. Бо яких слів вона наслухалася від однокласників про їхніх батьків, а які приклади ходили-лаялися-жили поруч? Оксана чи не щодня батька згадує, розмовляє, навіть радиться з ним. Звісно, в думках. Запитала Василя, чи не вважає він це збоченням, коли живі розмовляють, навіть більше — радяться з покійниками. Василь стенив плечима і серйозно відповів: «Ні. Хтозна, може, він тебе і справді чує?» Того вечора, коли Василь виходив з крамниці, на порозі на мить затримався. Наче зважував: казати — не казати. Сказав: «Дуже легко піддатися спокусі — відрізати крила, замінити їх чимсь іншим. От, наприклад, сісти за кермо машини. Та чи варто? Навіщо птахові машина? Будь здорова, Ксеню! Постарайся стати щасливою! І коли заборонять літати, не слухай. Бо крила птахові лишень для цього й даються».

І пішов... Ось так. Назавжди? Сама не знала. Але після того, як він зник, світ трішки змінився. У ньому поблякли кольори, стихли звуки. А одного разу підслухала розмову свого шефа з Василевим вуйком. Той прийшов у жовтні за остаточним розрахунком. Готель добудовано, роботу прийнято. Чемно з нею привітався, навіть підморгнув по-змовницьки, і говорив чомусь надто голосно з шефом. Мо', спеціально, щоб вона почула? Розповідав весело, що його племінник Василь оце врешті оженився. Ага, спеціально ж для цього і в бригаду записався — гроші на весілля збирав. Бо який з нього робітник? Історик він за освітою та й за покликанням. Син сестри, тож не відмовив. Говорити Василько до ладу гарно вміє, але то хіба для історика файно. Он і вчителем історії працює, і екскурсії містом водить... І незле наче заробляє, та наречена жадібна трапилася. Забагла пишного весілля, на яке тре' багато грошей, от і...

Оксана проревіла всю ніч. Зла на себе і на Василя. Що вона собі навігадувала? Але ж він так на неї дивився? «Ну, як він на тебе дивився, дівко дурнувата?! — лаяла себе. — Він львів'янин, історик, а ти хто така? Якась продавчиня із задрипаного Гайсина, районного містечка, Богом забутого і людьми теж. Ото все життя продаватимеш нижню білизну — чужу та чужим, ото все життя!» Ох, що вона таке меле? Гайсин — прекрасне місто, і люди тут хороші. І вона не пропадає душа. Вона ж навчається. Так, заочно, так, на економіста, і що? Робота не гірша від інших. Мама працює бухгалтером у Віктора Олеговича, її в місті люблять та поважають. А те, що Оксана в мами на шиї не сидить, — то хіба злочин? Чи вона більше б знала, якби вчилася на стаціонарі? Та її мама будь-якому профі фору дасть. А от зайва копійчина в хаті не завадить. Часи такі — непрості. До того ж... Ось надумає вона, наприклад, поїхати до Львова. Ну, це так, риторично вона себе запитує. Тобто якби захотілося поїхати, то хіба б не поїхала? А запросто. А чому ні? На екскурсію. І вона таки назбирає на ту поїздку, якщо треба буде, то вечорами посуд в кафешці митиме і в мами не проситиме. Приїде вона у Львів і почуватиметься у ньому своєю. Точно-точно. І подивиться в очі Василю. Як? Не знала, не запитувала себе. Бо у Львові майже мільйон людей і як того Василя віднайти, коли ані прізвища, ані адреси не знаєш? Про це вона подумає потім, не зараз, не тепер. Якось воно буде. Але до Львова вона точно добереться!

Оксана травень любила найбільше. Може, тому, що народилася на початку травня? Коли мама запитала, що доня хоче на двадцятиріччя, забажала мандрівки до старого Львова. Мама спочатку спробувала відмовити. Потім махнула рукою. Добра дитина у неї, то хіба не має права на

хоч одне химерництво? І так надто чемна. Он її однолітки — вже дехто по другому колу заміж йде, розлучаються, дітей народжують, одна навіть в наркодиспансері на обліку стоїть. А тут... Чемна і тиха у неї донька, наче вода в криниці. Тож треба шанувати й дякувати Богу за таку ласку. А з іншого боку? Кому та тиха криниця тепер потрібна? Коли вода в крані — зручно і все під боком. Хоч і хлорована, і здебільшого несмачна, та чоловічому поріддю все єдно. Чим думають? Вже точно не верхньою головою. То, може, й добре, що Оксанка хоч на пару днів гайне в мандри? Нехай. Може, з кимось познайомиться. А вона зателефонує сестрі чоловіка. Їй корона з голови не впаде. Та сестра завинила їм дуже багато. Сестра ж львів'янка. То хіба на пару ночей небогу не приймуть? Зателефонувала. Родичка наговорила купу малу різного і непотрібного, про страшні ціни на житло у Львові, високі тарифи на воду-електрику-газ, про те, що у неї навіть на килимі при вході хтось спить, — дві кімнати і шестеро людей — то не жарти. І сплвила дорогу родичку до сестри свекрухи. У тої хоч і однокімнатне помешкання, та в старому місті, і до того ж лишень три ночі за досить умовну платню, можна помучитися.

Оксана була згідна на все. З розповідей Василя вона Львів знала, наче близького сусіда чи рідного брата, і, як їй здавалося, гідів чи проводирів містом геть не потребувала.

Оксана збиралася до Львова і шкодувала за одним — що їде сама. Бодай з подругою — і то не так сумно. Але де її взяти, ту подругу? Після того, як у десятому класі її найкраща коліжаночка виїхала разом з батьками до Ізраїлю, нової вона собі так і не надибала. Дуже важко сходилася з людьми. Батьки Лесі не були євреями. Але інколи добрі вчинки предків наздоганяють і нащадків. Таке трапилось цього разу. У далекому 1941 році, в розпал Другої

світової війни, прадід Леськи у своєму підвалі довгих три роки переховував від німців родину місцевого ребе. А по війні допоміг переправитися їм на захід. Це з'ясувалося вже згодом. Вірніше, тоді, коли в місто приїхала ціла єврейська делегація і з такою пошаною та повагою клала квіти до похиленого хреста на надгробку Лесьчиного прадіда, що аж завидки брали роззяв. Той самий ребе заповів своїм нащадкам, коли випаде можливість, віддячитися українцю Івану за врятовані єврейські життя. Можливість випала аж тепер. Коли ані ребе, ані прадіда Івана вже не було серед живих. Зате зустрілися їхні нащадки. І єврейські, дивлячись на ту бідосю, в якій жила родина Леськи, — п'ятеро дітей, батько-п'яниця і постійне безгрошів'я, — запропонувала усім переїхати до них. Онук равина був доволі успішним бізнесменом в Ізраїлі й міг собі дозволити і будиночок родині українців купити, і утримувати їх безбідно. Чоловік розумів, що якби не пращур оцієї української родини, то він би не те що цього ніколи не мав, він взагалі не народився б. До того ж його внутрішня релігія вимагала вміти легко повертати борги. От він і повертав.

Леська про подругу не забуває, часто телефонує. Родина живе у Хайфі. Батько кинув пити, працює на нафтопереробному заводі. Добре заробляє. Мама вдома з дітьми. Леся, як найстарша, вчиться в університеті. Менші братики і сестричка ще учні. Тож є ким батькам опікуватися. Леська досі лишається для Оксани найкращою подругою. Як і Оксана для Лесі. Мріють часто, що коли врешті стане хоч трішки краще жити, то вони неодмінно зустрінуться, щоб ніколи не розлучатися. І придумують якийсь спільний бізнес.

І ось зараз Оксана у Львові, без Василя, без Лесі, без парасолі, трохи мокра, але й трохи щаслива... Але як у Львові

та без Василя? Вже на вокзалі його голос незмінно звучав у її голові. Розповідав про те, що Львівській залізниці, цій старій поважній пані, аж 150 літ. І що вже 4 листопада 1861 р. до Львова з Відня через Краків і Перемишль прибув перший на теренах сучасної України поїзд. Оксана це добре запам'ятала. Посміхнулася гостинцю, людям, вокзал їй подобався. Передпокій місто мало прекрасний. Пригадала, як вона сміялася над історією самого будівництва залізничної колії. Василь оповідав, що траса була спроектована таким чином, що залізничне полотно пролягало між селами. І коли почали будувати залізницю, місцевий люд не дуже розумів, що відбувається. Ходили чутки, що от-от і селами зачнуть їздити «залізні коні», перестануть нестися кури, корови не даватимуть молока і так далі. А напередодні відкриття залізничною колією їздила дрезина з ручним приводом. На ній сиділи троє — як писали тоді газети — «моцних хлопів». Двоє змушували дрезину рухатися, а третій кричав у розтрубу (це такий собі прообраз сучасного мегафона): «Увага, увага! Ховайте худобу, псів і дітей, бо буде їхати локомотива!» І справді, тодішній поїзд, що йшов зі страшенним гуркотом, свистом, оповитий чорним димом і клубком білої пари, справляв шокуюче враження, особливо на селян — провінційних і патріархальних.

Оксана дивиться на львівську зливу, яка все не вщухає. То вона загнала дівчину в старий пошарпаний під'їзд. І це додає спогадів і гіркоти. Травневий Львів, який мав стати подарунком на її уродини, ставав її сумом. Василя вона досі так і не відшукала і не прикликала. Хоч і впізнавала очима, вимацувала поглядом... Все був не він, все чужі ходили, гуляли, сміялися, сумували.

Стара пані, до якої з легкої руки мами вона вселилася, була доволі милою особою. Пані Стефа майже не виходила

на двір. Закупи робив син, щодня стареньку навідували онуки, а вона любила сидіти на «бальконі» свого помешкання і розмовляти з сусідами, з такими ж давніми панянками та панами. Балкон виходив у двір під'їзду, і пані Стефі було добре видно, хто, коли, до кого і на скільки пішов, коли вийшов. Пані Стефа виконувала місію місцевого довідкового бюро і дуже пишалася з того. Вона навіть втішилася з присутності у своєму помешканні когось нового. За півгодини випитала в Оксани всю інформацію, яка її цікавила, — хто, чия, звідки, чи надовго, і врешті заспокоїлася — зайнявши знайому локацію — на «бальконі».

Блиснуло сонце. Отак раптово хмари розійшлися, і знову тепло, і затишно, і, певно, вкотре збирається на дощ. Оксана вистромила голову зі свого сховку. Куди зараз? Поруч Андріївська церква. Вона там ще не була. Ось по Сербській вона якраз і вийде до неї. І тільки-но набрала швидкість, як з розгону втелющилося в якогось здорованя, який наче з-під землі вичаклувався. Чолов'яга вигулькнув з-за рогу, і Оксана його не помітила. Сумочка в її руках перевернулася, і весь її вміст посипався бруківкою.

— От же ж розтелепа, — вилаяла себе Оксана, заходившись визбирувати те, що випало з торбинки: косметичка, гаманець, візитка, намисто...

Той, у кого вона влетіла, заходився допомагати, вибачаючись перед Оксаною дуже знайомим голосом. І коли все було зібрано до торби і Оксані треба було подякувати винуватцю пригоди за допомогу, як вона несподівано почула:

— Господи, Оксано, ви? Гайсин. Точно. Знайома паненка з Гайсина. Ну, це ж треба? Світ такий тісний. Як ваша крамничка? Як там мається пан Віктор? Нічого будувати нового не збирається? Бо якщо задумає, то я завжди готовий!

Зміст

<i>Дара Корній</i>	
Львівські зливи	7
<i>Тетяна Белімова</i>	
Сліпе кохання	25
<i>Анна Хома</i>	
Інша	40
<i>Світлана Горбань</i>	
Чужа таємниця	62
<i>Алла Рогашко</i>	
Сльози морелі	70
<i>Любов Долик</i>	
Морелька	92
<i>Наталка Ліщинська</i>	
Небо для веселки	115
<i>Анастасія Нікуліна</i>	
Потанцюй зі мною	137
<i>Наталя Лапіна</i>	
Зустріти Анжелу	166
<i>Ніка Нікалео</i>	
По вірі вашій	176

Літературно-художнє видання

Львів. Вишні. Дощі

Укладач *Ніка Нікалео*
(збірка)

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Координатор проекту *К. В. Озерова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *М. М. Куценко*

Підписано до друку 23.02.2017.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 10,08.
Наклад 10000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

1. Базмут (Артемівський), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Сняжкова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинський, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровський, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровський, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Mirinda», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Іюм, пл. Дізна Леніна, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Дніпра Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдушна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукішівська, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Макс», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кировоград, просп. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Котопот, вул. Комотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Макс», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мета», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лімоно», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Луїни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Горолицька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Близзета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубніків, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дружбачий світ», 2-й поверх), (05549) 7-95-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Речка», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Севідове, вул. Карла Маркса, 10 (будинку побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Копізея», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазеги, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Восмос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Потавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шоста, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

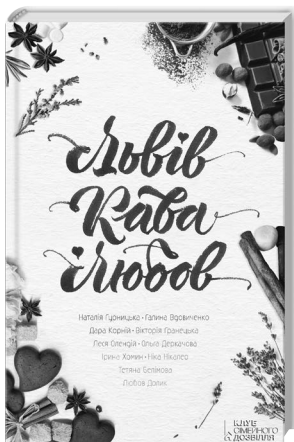
Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Неймовірно теплі й щирі історії, що зігрівають серце!

Ці історії про романтику та буденність, про жінок та чоловіків, про кохання та спогади.

Марко давно хотів поїхати до Львова з коханою, але... Тепер він самотньо стоїть на площі Ринок. Та ось до нього підходить вродлива дівчина і просить допомоги...

Вона пробачала йому зради, готувала найсмачнішу каву і ладна була кинути небо до ніг, бо кохала. Але він хотів більшого. Лише через роки чоловік зрозумів, хто був його музою, знайшов її і...

У кожній із цих історій – народження... Нового почуття, нової надії, нового змісту, нових спогадів... У святковій різдвяній колотнечі на площі Ринок вони можуть раптово опинитися поряд з вами – герої цих оповідань, що кохали, страждали, раділи. Це наче уривки сповіді, випадково підслуханої у затишній кав'ярні за філіжанкою духмяної кави та теплим марципаном... Наче святковий львівський пляцок, де яскравими начинками, з любов'ю зібраними добрими чарівницями-господинями, українськими письменницями Вікторією Гранецькою, Дарою Корній, Тетяною Белімовою, Нікою Нікалео та іншими, стануть надія, романтика, вірність та віра в народження нового життя.

